

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2367/12
Дана 03.04.2013. године
Б Е О Г Р А Д

РАД-6.1 зарада, накнада зараде

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, против туженог "ББ", ради поништаја решења и исплате зараде, одлучујући о изјављеној жалби тужиоца против пресуде Првог основног суда у Београду П1.бр.1795/11 од 26.01.2012. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1.бр.1795/11 од 26.01.2012. године у ставу један изреке и поништава решење директора туженог број 8099 од 29.12.2006. године о отказу уговора о раду .

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1.бр.1795/11 од 26.01.2012. године у ставу два и три изреке и предмет у том делу упућује истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1.бр.1795/11 од 26.01.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење директора туженог број 8099 од 29.12.2006. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због неисплаћене зараде за период од 01.01.2007. до 17.03.2008. године плати износ од 843.405,88 динара са припадајућом законском затезном каматом на појединачне месечне износе као у ставу другом изреке, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да на име тужиоца

Републичком фонду ПИО филијала Палилула плати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2007. до 15.03.2008. године. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев туженог да се обавезе тужилац да му накнади трошкове парничног поступка.

Против ове пресуде у ставу првом, другом и трећем изреке жалбу је благовремено изјавио тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 372 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) у вези одредбе члана 506 став 1 новог ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) Апелациони суд у Београду је ценио да је жалба тужиоца изјављена на став први, други и трећи изреке основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде у преиначујућем делу њене изреке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Из чињеничног утврђења у првостепеном поступку следи: да је тужиоцу, распоређеном по основу Уговора о раду број 6753 од 26.09.2002. године, распоређеном на радном месту „саветника за развој“ отказан уговор о раду по основу решења директора туженог број 8099 од 29.12.2006. године (исправљена техничка исправка овог решења решењем број 2332 од 03.05.2007. године у погледу датума закључивања Уговора о раду), због одбијања закључења Анекса уговора о раду. Наиме, пресудом Првог општинског суда у Београду П1.бр.750/04 од 07.02.2006. године поништено је решење директора туженог број 10412 од 26.08.2004. године којим решењем је тужиоцу отказан Уговор о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Правилником о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова број 2732 који је ступио на снагу дана 27.04.2006. године укинута је радно место саветника за развој, на коме је тужилац био распоређен пре доношења тог решења о отказу уговора о раду. Зато је тужиоцу достављена понуда за закључење Анекса уговора о раду број 7360 од 20.11.2006. године, са разлозима за понуду и роком у коме је тужилац требао да се изјасни. Како се тужилац није изјаснио у законском року на достављену понуду, то је тужени сходно одредби члана 172 став 3 Закона о раду сматрао да је тужилац одбио наведену понуду због чега је применом одредбе члана 179 тачка 7 Закона о раду донето оспорено решење. Тужиоцу је понуђен распоред на послове техничког руководиоца објекта, које радно место је систематизовано под редним бројем 202 према опису послова из јуна 2002. године и за које радно место је прописана висока (VII) или виша (VI) стручна спрема – машинског смера, радно искуство преко једне године и знање страног језика, као и опис послова овог радног места. Неспорно је да тужилац има завршен VIII степен стручне спреме, а да су услови за претходно послове које је обављао (саветник за развој) систематизовано под редним бројем 274 у претходном Правилнику прописани услови: VII/2 стручне спреме техничке струке – магистар техничких наука и да је коефицијент 5.0. У моменту достављања понуде тужиоцу за закључење Анекса уговора о раду није

било радних места за која је као услов предвиђен VIII степен стручне спреме, а понуђено радно место тужиоцу прописује као услов VII степен стручне спреме, које радно место је са највишим степеном стручне спреме.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован, обзиром да тужилац у остаљеном року није прихватио понуду за закључење Анекса Уговора о раду. Такође је првостепени суд закључио да тужилац није доказао, односно приложио конкретне доказе на околност слободних послова у време достављања понуде у смислу одредбе члана 220 Закона о парничном поступку, а из списка приложеног у спису произилази да су радна места која је тужилац навео као упражњена била попуњена.

Овај закључак побијане пресуде у преиначујућем делу њене изреке заснован је на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 171 став 1 тачка 1 Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05) прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (Анекс Уговора о раду) ради премештаја на друге одговарајући посао због потребе процеса и организације рада, а одредбом члана 179 став 1 тачка 7 истог Закона прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду уколико запослени одбије закључење уговора о раду у смислу одредбе члана 171 став 1 тачка 1 – 4 овог Закона.

Даље је ставом два ове норме прописано да се одговарајућим послом у смислу става 1 тач.1. овог члана сматра посао за чије се обављање захтева иста врста и степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду.

Поштујући ове правне норме тужиоцу је учињена незаконита понуда измене уговорених услова рада. Ово зато што је тужилац био распоређен на послове саветника за развој са осмим степеном стручне спреме -магистар техничких наука. То је све уговорено било у уговору о раду број 6753 од 26.09.2002.године. Ради тога у смислу става 2 чл.171. ЗОР („Сл.гласник РС“ број 24/05....) одговарајући посао који је могао бити понуђен тужиоцу је био искључиво посао са осмим степеном стручне спреме. Ово зато јер је то посао за чије се обављање захтева иста врста и степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду.

Међутим, таква понуда тужиоцу није учињена јер је неспорно да је тужиоцу понудом број 7360 од 20.11.2006. године понуђено закључење Анекса Уговора о раду премештањем на радно место техничког руководиоца објекта за које је прописан степен стручне спреме VII/VI . Ради тога то нису послови за које је прописан степен стручне спреме утврђен назначеним уговором о раду. То чини понуду незаконитом па је њено одбијање од стране тужиоца било оправдано. Када запослени оправдано одбије понуду за премештање на неодговарајуће послове тада нема оправданог разлога за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца у смислу одредбе члана 179 став 1. 1. тачка 7. ЗОР. Ради тога, супротно разлозима из побијане пресуде, по схватању овог суда побијано решење је незаконито. Ради тога преиначена је побијана пресуда у ставу један изреке и усвојен у том делу тужбени захтев тужиоца.

Тачно је да је доношењем Правилника о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији који је ступио на снагу 27.04.2006. године укинута радно место под редним бројем 274 „саветник за развој“, на којим пословима је тужилац био запослен пре доношења решења о отказу у раду и да је тужилац одбио да прихвати такву понуду, како то и сам указује у свом поднеску од 13.06.2011. године. Међутим, то је правно без значаја у присуству претходних разлога.

Околност да није постојало радно место са осмим степеном стручне спреме био је разлог за коришћење института вишка запослених (чл.153-160. ЗОР) али не за премештај тужиоца на неодговарајуће послове мерено према у то време важећем уговору о раду и без његове сагласности.

У присуству ових разлога овај суд као другостепени није могао прихватити разлоге побијане пресуде да тужилац није доказао, односно приложио конкретне доказе на околност слободних послова у време достављања понуде у смислу одредбе члана 220 Закона о парничном поступку и да из списка приложеног у предмету произилази да су радна места која је тужилац навео као упражњена била попуњена.

Међутим побијана пресуда је морала бити укинута у осталом делу њене изреке. Ово са разлога што првостепени суд због погрешне одлуке о законитости решења о отказу уговора о раду није водио рачуна о меродавним чињеницама од значаја за правилну одлуку о основу грађанскоправне одговорности и обима штете и евентуалног постојања доприноса тужиоца сопственој штети. Ради тога побијана пресуда је у овом делу морала бити укинута.

Укинута је и одлука о камати јер она као акцесорно потраживање дели судбину главног потраживања.

Укинута је и решење садржано у ставу три изреке пошто одлука у том делу зависи од коначног исхода спора.

Ради тога првостепени суд ће у делу у коме је укинута ожалбена пресуда разјаснити на основу овлашћења из одредбе чл.299. ЗПП претходно назначене околности, па када правилно и потпуно утврди чињенично стање донеће правилну и на закону засновану одлуку.

Са изложеног а на основу одредбе чл.380 став 1 тач.4 и чл.377 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) у вези одредбе члана 506 став 1 новог ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) одлучено је као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Боривоје Живковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић

